

Strana, již povolí se restituce z kontumačního rozsudku, hradí odpůrci mimo útraty řízení obnovovacího pouze útraty promeškaného stání, nikoliv též útraty řízení předchozího. (§ 154. c. ř. s.)

I. stolice povolila restituci z kontumačního rozsudku a uložila obnovovatelce útraty celého řízení procesního.

II. stolice přiřkla z těchto pouze útraty promeškaného stání.

Dle ustanovení § 154. c. ř. s. má strana, která navrhla navrácení v předešlý stav nahraditi odpůrci veškeré náklady je mu p r o m e š k á n í m a j e d n á n í m o návrhu navracovacím vzešlé, jakož i náklady na řízení, které navrácením v předešlý stav se stalo bezúčinným, nikoli však náklady sporu samého.

Dále dlužno míti na zřeteli ustanovení § 150. c. ř. s., dle kteréhož povoleným navrácením vstoupí rozepře zase do toho stavu, ve kterém byla před nastalým promeškáním a že rozsudek vydaný zrušen býti má, pak-li se navrácení povolí.

Z toho vyplývá, že straně jen ty náklady uložiti dlužno, které vznikly odpůrci tím, že rok zmeškala.

Ostatní likvidované útraty dlužno adjustovati teprve v hlavním sporu. Že tento výklad je správný, plyne ze zákona samého; neboť kdyby pod řízením, jež následkem restituce stalo se bezúčinným, rozumělo se celé řízení kontumačnímu rozsudku předcházející, pak by odpůrce dostal beztoho tyto útraty a nebylo by tudíž zapotřebí, aby se zákon o útratách promeškáním vzniklých zvláště zmiňoval.

Pod náklady řízení, jež následkem restituce stalo se bezúčinným, dlužno jen ony náklady vyrozumívati, které povstaly dalším pokračováním řízení ohledně věci hlavní vedle řízení restitučního dle ustanovení § 152. c. ř. s., kteréž pak následkem vyhovění návrhu restitučnímu se stalo bezúčinným.

Dle názoru I. stolice dostala by tyto útraty řízení předchozího i strana ve sporu hlavním podléhající, resp. mohly by jí rozsudkem ve věci hlavní, zvítězí-li, přiřknuty býti znova, což přece přičilo by se zákonu.

III. stolice rozhodnutí toto potvrdila.

Důvody :

Právnímu výkladu soudu rekursního, týkajícímu se objemu povinnosti k náhradě útrat toho, jenž domáhal se navrácení ve stav předešlý, dlužno v podstatě přisvědčiti, a není tudíž správným, zastupuje-li žalovaný stanovisko, že v případě vydobytí rozsudku pro zmeškání, jenž později po povoleném navrácení ve stav předešlý byl zrušen, odpůrci bez dalšího náležejí všechny náklady, jež za stání přihlásil, pokud se týče, jež v rozsudku mu byly přisouzeny. Takovýto smysl nemá zákon, mluví-li v § 154. c. ř. s. o útratách, jež vzta-

hují se na řízení, jež následkem navrácení ve stav předešlý stalo se bezúčinným.

(Rozh. z 13. srpna 1912 R III 307/12.)

B.

Pro přípustnost a včasnost návrhu exekučního rozhodna jest doba, kdy návrh exekuční byl k soudu podán a nikoliv čas, kdy soudce návrh ten vyřídil.)*

Směneční platební příkaz doručen byl dlužníku dne 19. února 1913. Již třetí den po té, totiž 22. února 1913, došel soudu věřitelův návrh na povolení exekuce.

Prvý soudce vyčkal, nedojdou-li včas námitky proti příkazu, a když tak se nestalo, dne 23. února 1913 exekuci povolil.

K stížnosti dlužníkově změnila druhá stolice usnesení soudce prvního a návrh exekuční zamítla.

D ů v o d y .

Pro přípustnost návrhu exekučního jedině rozhodna jest doba, kdy tento návrh k soudu došel. Vždyť nelze věřiteli přiznati právo ku vznesení návrhu na povolení exekuce dříve, než úplně minul čas platební. Toto projití času platebního jest právě podmínkou vznesení návrhu. Jen tak sluší rozuměti předpisu §. 7. ex. ř., že exekuce nemůže býti povolena dříve, nežli pohledávka dospěje a lhůta v rozsudku nebo v jiném titulu exekučním pro plnění určená projde.

Úplně vedlejší okolností jest, že soudce teprve po projití této doby a zjistiv, že námitky nedošly, návrh vyřídil a exekuci povolil, poněvadž původní předčasnost návrhu tím odvrácena býti nemůže. Také ohledy na jiné věřitele zásadu zde přijatou úplně ospravedlňují.

Třetí stolice revisijnímu rekursu věřitelově nevyhověla a usnesení II. stolice z uvedených právě důvodů potvrdila.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. dubna 1913, č. j. R II 386/13.)

Flied er.

Příspěvek k ustanovení § 54. posl. odst. ex. ř.

Na základě nálezu trestního soudu v J., který byl vydán o nákladech trestního řízení, žádal vymahající věřitel Karel Ž. proti Anně K. o mobilární exekuci pro pohledávku útratovou v obnosu 26 K u téhož soudu jako soudu exekučního, aniž by byl přiložil k návrhu exekučnímu potvrzení, jež ustanovení §. 54. poslední odstavce vyžaduje.

*) Podobně rozhodl nejv. soud dne 22. října 1901, č. 14.553, uveř. v Jur. Bl. 1901, č. 49.